

מכונת שחורה הגיחה בלילה מאחורי

בחרר המדרגות, ואז נפתחה הדלת קמעה, מבלי שהבריוח יוצא ממנה. ראש קרח של אדם מבוגר הציץ מבעד לפתח.
 "כאן גר מר בכר?" שאלתי.
 "לא", היתה התשובה, "הוא גר בדלת ממול". והדלת ננעלה מיד.
 ניגשתי לדלת השנייה וחפשתי פעמון. דומני שהיה שם כפתור, אלא שבתגובה על לחיצתי לא שמעתי כל צלצול. הקשתי באצבעותי על הדלת, המתנתי דקה או שתיים ומשלא נגינתי ירדתי לרחוב.
 אינני זוכר בדיוק אם אותה שעה הצאתי לעצמי סיגרייה, או שרק החזקתייה בפי והתכוננתי להדליקה. מה שזכור לי בדיוק, הוא המראה שהתגלה לעיני ברגע שעמדתי בפתח חדרהמדרגות. ליד המדרגה הסמוכה לבית חנתה מכונת מסוג רנו, בצבע בז, מאחורי, מעברו השני של הרחוב, עמד אדם, אשר התחיל במרוצה, ברגע בו הופעתי בפתח חדרהמדרגות. כשיצאתי לרחוב הבחנתי כי הוא נעלם בתוך מכונת שחנתה ברחוב המשברי, ועד כמה שזכרונני אינו מטעני, לא היתה ברחוב שעה שנכנסתי לבנין. אירוח המכונת היו דלוקים ומנועים פעל.
 באופן טבעי המשכתי בדרכי ברחוב המשברי, לכיוון דרך יפוחל-אביב, משם באתי. המכונת, שנראתה לי מכונת, כהה ומאורכת, החלה לנסוע מולי וחלפה על פני. התבוננתי בה, אולם לא יחסתי לה כל חשיבות.

מישהו קרא: "אלי!"

ה לפתי עץ פני עזר מספר בנינים ברחוב המשברי, כשעלה בדעתי לפתע, כי כתי להגיע למערכת הנמצאת בסביבות ככר דיונונגו, יהיה עלי לנסוע באוטובוס מספר 5. החלטתי לחזור וללכת דרך רחוב מרכז מסחרי לתחנת האוטובוס. אני זוכר עוד שאף מנתי את שארית הכסף שנותר לי בכיסי אותו יום, כדי לראות אם יספיק לי לנסיעה. היו בכיסי 125 פרוטות.

חזרתי על צעדי ברחוב המשברי. אולם ברגע בו הגעתי בחזרה מול פתח חדרהמדרגות של הבית מספר 25 ממנו יצאתי, יצא משם אדם, קרח במקצת או בעל מצח רחב מאוד. כמעט ונתקלתי בו. מפתאומיות הפגישה הבלתי-צפויה נבהלתי קצת. ראיתי שהאיש ניגש עם מפתחות בידו למכונת הרנו הקטנה, שחנתה לפני הבית. נכנסתי לרחוב מרכז מסחרי והתחלתי לצעוד בכיוון לרחוב עליה. לא הבחנתי בשום מכונת או בשום תנועה חשודה. לפני במרחק כמה קבוצות בחים, צעד אדם לבוש מעיל ומגבעת. מלבדו היה גם רחוב זה שומם לחלוטין, כמו רחוב המשברי.
 הספקתי עוד לצעוד כמה עשרות מטרים; חציתי גם ככיש או שניים. הייתי אז שקוע בהרהורים, כיצד אצליח לפגוש את מר בכר. ואז, לפתע, שמעתי רעש מכונת מתקרבת מאחורי. שמעתי חריקת בלמים ליד, ליד המדרגה הדרומית, ברחוב מרכז מסחרי. מכונת ארוכה וכהה, דומה מאוד למכונת שחנתה קודם ברחוב המשברי, נעצרה ליד, במרחק של בערך מטר מן המדרגה. רק מאוחר יותר, כעבור המישה ימים, כאשר חזרתי עם חברי לאותו רחוב כדי לשחזר את פרשת החטיפה, נוכחתי לדעת כי כיוון נסיעתה של המכונת היה בניגוד לכיוון התנועה ברחוב זה, שהוא חד-סיטרי.

ב רגע בו נעצרה המכונת ליד, היתה הדלת האחורית שלה פתוחה לרווחה. מישהו מתוך המכונת קרא: "אלי..."
 באופן הטבעי ביותר צעתי צעד מהמדרגה לכיוון המכונת, והכנסתי את ראשי מבעד הדלת, לראות מי קרא לי. עמדתי כשגופי נוטה כלפי המכונת, ויתכן שנשנעתי בדי על דלתה הקדמית. בעת שניגשתי למכונת לא חשדתי ולא חששתי מדבר. היה נראה לי כאילו אחד מחברי עבר במקום, ומזמיני להיכנס למכונת. לא ניגשתי לנהג, מכיון שהוא הסב את ראשו ממני, ואילו מי שקרא לי ישב בתא האחורי במכונת, שדלתו היתה פתוחה לפני.

עד לכאן הכל זכור לי בבירור ובדיוק. מה שאירע ברגעים שאחרי כן — פשוט אינו משתחזר בראשי. במשך הימים שישבתי במעצ, וגם אחרי שחזרתי, ניסיתי לחשוב ולהיזכר, כיצד בעצם הוכנסתי לתוך המכונת. את ההסבר הראשון הסברתי לעצמי שעה שראיתי לראשונה את חליפתי האפורה, אותה לבשתי בצאתי מביתי ביום השבת — והנה דושה קרועים. הסקתי מכך כי משכונני לתוך המכונת, אחרי שתפסוני בדשי מעיל חליפתי. איני רוצה לנחש ניוחשים או להעלות השערות. אני אינני זוכר את מה שקרה לי מהרגע בו הכנסתי את ראשי למכונת. איבדתי את הכרתי.

המסע הנורא ביותר

פ קחתי את עיני כעבור זמן, שאיני יכול להגדירו בדיוק. הדבר הראשון שראיתי היו מיליוני כוכבים אדומים המרצדים מול עיני. תחושתי הראשונה היתה תחושה של זעזוע בגולגולתי, כאילו חבטו בראשי בכוח. בחלק השמאלי של המצח הרגשתי כאב עמום וחוק. לא היה זה כאב חיצוני, של פצע או משהו דומה, אלא כאב עמום בעצם. חלף חלק קטן של שניה, עד שראשתי התבהר ויכולתי להבין את המצב שאני נמצא בו. הייתי במצב של שכיבה, רגלי קצת מקופלות וראשי מכוסה במשהו. לא הרגשתי כאב כלשהו באיזה אבר בגופי. ניסיתי להזיז את ידי ועשיתי זאת בקלות.
 ואז, כשהאנשים במכונת הבחינו בתנועה מציד, שמעתי קול אומר לי: "תישאר כהן שאתה ואל תעז לזוז". לא נתתי דין וחשבון לעצמי למה אינני זוז. אבל לא זזתי. הבנתי שאני שרוץ על ספסל אחורי במכונת הנוסעת במהירות ממוצעת, שידי ורגלי חופשיות, וכי רק על ראשי מוטל שק או מגבת.

שכבתי כך מספר דקות, עד שהתחלתי להבין מה מתרחש. לא יכולתי להתרכז ולחשוב מחשבה בכיוון אחד. מחשבות והרהורים אי-ספור הבויקו במוחי. וכל הזמן הרגשתי בראשי דפיקות בקצב מהיר. הבנתי שחטפו אותי. פחדתי פחד סתום, למרות שלא התחלתי לחשוב מי חטף אותי. אני זוכר שאמרתי משהו; ניסיתי להתלוצץ — מה בדיוק אמרתי, אינני זוכר. המכונת המשיכה כל הזמן בנסיעה. האנשים במכונת לא הוציאו הגה מפיהם. המחשבות הסדירות הראשונות שחשבתי היו: "חברי לעבודה מחכים לי. ניפוז בי על שלא אבתי בזמן. שולה (אשתי) בטח תדאג אם אאהר. אני צריך לרדת מיד ולחזור למערכת."
 עכשיו איני יכול להבין בשום פנים מדוע לא הגבתי, מדוע לא צעקתי או ניסיתי להתנושש עם האנשים במכונת. ההסבר היחיד שאני יכול למצוא לעצמי עכשיו הוא, שפחדתי באותם רגעים פחד סתום אך נורא ואינני מתבייש להודות בכך.

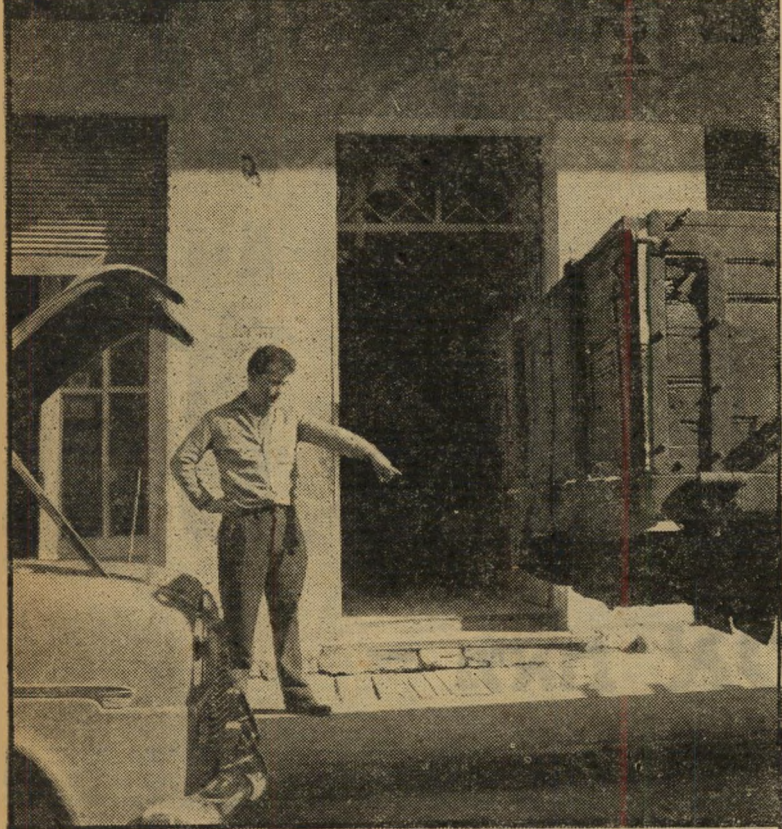

ה מכונת נעצרה. אני מעריך את הזמן שחלף מרגע שחזרה אלי הכרתי ועד לעצירת המכונת. מחצי שעה עד שעה בערך. דלת המכונת נפתחה ושמעתי שמישהו יוצא

החוצה. אמרו לי לצאת, ויתכן גם שאיוו יד משכה או דחפה אותי החוצה. נתקלתי לפני שיצאתי במשהו, שנראה לי כמו מושבים אמצעיים במונית.
 יצאתי מהמכונת; מישהו יצא אחרי וסגר את הדלת בתריקה. הרעיון האחד שסירטר בראשי היה: "לזכור! לזכור! לזכור כל מה שקורה לך עכשיו." חזרתי על כל מה שהיה זכור לי עד לרגע שהורדתי מהמכונת, חזרתי ושיננתי זאת בלבי כדי שלא אשכח. ניסיתי להסיק מסקנות והמסקנות היחידות שהסקתי היו: "לקחו אותי במונית, שהיו בה כנראה שלושה אנשים; הנהג, האיש שירד לפני והאיש שירד מאחורי". לא יכולתי להיזכר בשום פנים אם ליד הנהג ישב אדם נוסף.
 ואז התחיל המסע. עברתי הרבה מסעות בימי חיי. עברתי מסעות-טיוול בתנועות הנוער ובכתי-הספר, ועברתי מסעות-סבל בצבא. המסע הנורא ביותר שהיה זכור לי עד אז היה מסע בתקופת הטירונות שלי בצבא. ערכנו אותו אחרי לילה שאני לא ישתני בו. לא רציתי לצאת למסע, משום שהפחדו אותנו שזה יהיה מסע-סבל, והרבה אנשים יישברו בו. מהרגע הראשון, הייתי אז בטוח שאפול במסע ואשבר. החזקתי מעמד קילומטרים רבים, כשכל רגע מנקרת בי המחשבה שעוד מטר אחד אפול ואתקלף. המסע שנערך לי הפעם היה נורא הרבה יותר; לא מבחינת הסבל הגופני, אלא מבחינה נפשית.
 האנשים שהיו איתי אמרו לי להתקדם באופן חפשי. הם צעדו תהילה מאחורי. צעדתי חופשי, במחשבה שאלך רק מספר צעדים, אבל להליכה לא היה סוף. עכשיו הבחנתי לראשונה שמה שמסכה את פרצופי וראשי אינו אלא שק. מול הפה היה בו קרע קטן. השק לא היה קשור לראשי אלא פשוט מונח עליו, כשסרתי-העודף שלו מתקפל על כתפי.
 לא ראיתי לאן אני הולך. הלכתי והלכתי, על דרך שהשתנתה חליפות. פעם היה זה כבישי מוצק ופעם היתה זו דרך עפר. כל הזמן הלכו האנשים איתי. פעם היו הולכים מאחורי, פעם לצדי, כשהיה צורך להסתובב אמרו לי: "שמאלה!", "מינה!". או פשוט תפסו בזרועי והפנו אותי לכיוון הדרוש.

"אתה עצור בידינו!"

ל דמה היה לי שלא יהיה סוף למסע. היו רגעים בהם התחשק לי לעמוד ולומר: "עד כאן, יותר אינני הולך ותעשו לי מה שתרצו." אבל לא הוצאתי הגה מפי. משהו כאילו שיתק את לשוני וכוח רצוני. כל העת הלמו רקוטי וגם ליכתי פעם במהירות. רגלי וגופי היו קלים, אך ראשי נראה לי כבד מאד.
 אחרי הליכה שנראתה לי כהליכה של כמה שעות — אולם בסיכום ראשון אמרתי לעצמי שלא יכול להיות שהלכתי יותר משעה — אמרו לי חוטפי לעמוד. עמדתי. שמעתי חריקת שער ברזל. מישהו צעד לפני. נאמר לי ללכת קדימה. הלכתי תחילה על משהו מוצק ואחר כך דרכה רגלי האחת על אדמה רכה ואילו רגלי השנייה נתקלה במשהו קצת יותר גבוה מהאדמה. הבנתי שאני צועד על מרצפות בטון גדולות, המונחות לסירוגין, ברווח זו מזו. אחרי צעדים מספר הבחנתי שאני נמצא בתוך בית, למרות שלא שמעתי שום חריקה

"כה עמד הרינו!"

אלי תבור משחזר בפני צלם העולם הזה את המסע בו חנתה מכונת הרנו לפני פתח חדר המדרגות, ממנו יצא דקות אחדות לפני חטיפתי. בעל הרנו הודה במסערה כי חנה במקום של דלת. כעת, בשעת השיחזור, אני חושב ששמעתי גם רחש של עצים וענפים מתנועעים ברוח.
 עמדתי שם שעה ארוכה. ואז, בפעם הראשונה, נרגעתי והתחלתי לסדר את המחשבות בראשי. "מי חטף אותי? למה חטפו אותי? אם כבר חטפו אותי, למה לא קשרו אותי? מה יגידו במערכת כשלא אבוא בזמן? מה תגידו אשתי? מה יהיה אם יחזיקו אותי זמן ממושך? מי ימלא או את מקומי בעתון ברגע האחרון?" אלה היו בערך השאלות ששאלתי את עצמי.
 נתי לעצמי גם הרבה תשובות. הערכת-מצב קצרה הביאה אותי למחשבה שמישהו חמד לו לצון וחטף אותי; חשבתי גם שאולי רוצים להפחיד אותי. אם זאת היתה המטרה, הרי שבאותם רגעים, ובשעות שאחר כך, השיגו החוטפים את מטרתם במלואה.
 לא שיחררתי את עצמי מלחשוב גם מי יכול היה לעשות לי מעשה שכזה. מובן שברגע הראשון חשבתי על השב, אולם מיד הוצאתי אפשרות זו מכלל האפשרויות. לא העליתי על דעתי שמוסד ממלכתי יעשה מעשה כל כך טפשי — ודוקא לי, חשבתי גם שיתכן שמישהו מחוגי הספורט חטף אותי, כדי למנוע פרסומים בעתיד. אולם לא יכולתי להיאחז באיוו נקודה שהיא.

מ חשבותי נכפפו ברגע בו אחז מישהו בחוקה בזרועי, והתחיל להובילי קדימה. הושיבו אותי על כסא. זה היה כסא עץ עם משענת עץ. ברגלי נתקלתי בעץ לפני, והבנתי שניצב שם שולחן. מבעד לחריצי השק הבחנתי שבחזרו בו אני נמצא יש אור. יותר